

GS 150

Det motbjudande Giftermälet.

Personerne:

Den sexton-åriga Charlotte.

Det gamla Måster.

Den äldreflige Betaren till Charlotte.

Udges i Stockholm hos J. O. Wittenberg.

Moster.

Charlott, nu är tid att du tar dig en man;
Den rika Kamreren vill ha dig;
Att gifwa dig kläder och föda han kan,
Säg Ja, medan han nu vill ta dig.

Charlotte.

Nej sy, föta Mosler! han är ju så iul,
Och sexti år har han på nacken;
Till slut han mig bultar blåsfärgad och gul,
Och det blir den lårliga tacken.

Moster.

Hå! låra Charlott, jag skall föda ditt hus,
Och hålla din man på tapeten;
Hwarendaste afson skall han få sitt rub;
Blöm du blott den ägta förtreten.

Charlotte.

Nej tack, föta Mosler! en drucken Kamrer
Wid sidan af sexton års flicka;
Gud wet huru gubben sig der då beter!
Nej Mosler, min man får ej dricka.

Moster.

Hör flicka, jag lofwade inför din Gud,
I dopet, förstår du, mitt hjerta,
Att du skulle lyda hans beliga bud;
Att hwad det nu skulle mig smärta,
Om du skulle gå på förstörelsens väg,
Och Moslers förmaning förakta!
Säg derföre ja, säg snart, flicka säg,
Att du vill Kamreren högakta.

Charlotte.

Att Mosler står strifwen i Raddarnes bol
Och att Mosler höll mig wid dopet,

Det wet jag, men sådan en utleswad tof,
Som jemt tömmer glaset och slopet,
Den tar jag wist aldrig, beware mig Gud!
Hur skulle med honom jag trifwad?
Wi snart skulle bryta de beliga bud
Och idligen kläsa och riswad.

Moster.

Gud wet, min Charlott, hur med dig skall gå,
Om du vill den rike försaka.
Lyd mig; ty den saken jag måtte förstå,
Som laggt sexti åren tillbaka.

Charlotte.

Nej Mosler, mitt hjerta vill wälja en man,
Stor sak om ej rikdom han äger;
Blott han äger hjerta och något han kan,
Mitt Jasord på bliden jag säger.

Moster.

Oh flicka, du wurmar, en dylik Kamrer
På hela wårt jordklot ej finnes;
Två Landsgods, tre stenhus, ja om icke fler
Med honom i Brudsängen winnes.

Charlotte.

Nej Mosler, en soja är nog för en wän,
Som råder förtroligen handen;
O Himmel! jag fruktar att ej sinna den
Förrän wid den Stygista stranden.

Moster.

Nå: dumma Charlott! du förstår ju ej mig.
Här fins flera karlar på jorden,
Och nog kan jag skaffa en älsling åt dig,
Blott du vill bli gift på de orden:
Det är bagatell, blott man penningar får,
Snart kan han så prydnad i pannan;
Jag känner så wäl hur i werlden det går,
Om en ej gör godt, gör en annan.

Charlotte.

Ja: det war best annat, då säger jag Ja,
Blott Mosler vill lämna mig walet,
Och om jag en älskling älsundar att ha,
Blir äldren på tjugonde-talet.

Moslern.

Att tig, låra flicka! tag hwilken du vill,
Blott du vill din Mosler sauvera;
Hwad uti min makt står, skall jag bjelpa till,
Ja, om du än wille ha flera,

Charlotte.

Det ryser wäl i mig, men nu får det gå,
Sen jag det en gång resolverat;
Jag brud inom månaden tänker att stå,
Då gubben mig först wäl nipperat.

Moslern.

Se nu är jag nöjd; jag kan ge honom hopp;
I morgon skall han sig insläppla;
Kläd dig på det bästa från foten till topp;
Vi snart stola på'n i vår fälla.

Charlotte.

Nej: se hwar han kommer med pudrad peruk,
Och slinker med hatten i handen,
Och sy åt hans långa och hängande buk,
Och we den utslående tanden;
Ja mosler, jag fruktar jag ändrar beslut,
Hon liknar för mig slesswa Satan,
Om han går i fången, jag doppar derut,
Jag kan aldrig älska'n, blott hatan.

Kamrern.

Min sköna! jag hört utaf Tant eder wän,
Att jag nu kan yppa mitt hjerta,
Och tanken i fortset att säga är den:
Att jag känner kärleken smärta;
O att Ni nu wore bleserad som jag!
Då skulle ett Warabls stapas,
Vi leka som Englar båd' nåder och dag
Och Eden i allt efterapas.

Charlotte.

Bleserad är swårt, min goda Kamrer;
Behåll ni siets edra blesurer;
Jag säkert er plåga med medbiskan ser,
Ty sjelf är jag rädd för torturer.

Kamrern.

Min skönaste wän! jag nu endast begär
Att Ni vill min kärlek bliwa,
Mitt Testamente på flickan jag bär,
Och allt vill min sköna jag gifwa.

Charlotte.

Jag tackar Kamreren af hjerta och själ,
Min Mosler kan bäst decidera,
Jag tror hon besinnat den saken så wäl,
Att all ting bör nog reusera.

Moslern.

Ja! jag eder önskar all lycka och fröjd,
D! må ni wäl lefwa tillsammans,
Så wist som jag är med ert giftermål nöjd;
Gud gifwe er glädje och gamman.

Kamrern.

Jag testamenterar till kropp och till själ
Min warelse sådan den finnes,
Till döden skall jag bli min älskligas träl,
Och allt i wårt ägtenkap winnes,
Skall se'n jag är assomnad böra dig till,
Med stenhus och gårdar och annat,
Och detta bekräftar jag med mitt Sigill,
Och vittnen som stola besanna't.

Charlotte.

Bewars Herr Kamrer, sen Kamreren är dödd.
Kanske och Charlotte är borta;
Den hand, som i dag synes rosenderödd,
I morgon kan komma till porta.
En Brudgäfska wärdig en sådan en man,
Det wore wäl hälften hon äger,
Och för ej wårt giftermål afbrak kan,
Och för ej mitt Ja-ord jag säger.

Kamrern.

Nej, aldrig ett öre jag gifwer från mig,
Så länge förståndet jag äger;
Min sköna bon är nu så orimelig,
Som icke sitt Ja åt mig säger.
Brudgäfska ansländig jag tänker att ge,
Men gudsben jag sielf ärnar sköta;
Ty jag är en ärfaren husbällare,
Betänkt nu allt sådant, min Sköta!

Charlotte.

Nej, med andra villkor än dem jag har sagt,
Vill jag bättre ogifter blifwa,
Proffs kan ju stänga hvad Ni hopalagt,
Om Skidtingar komma att lifwa.
Nej, gif mig Contant, det jag har begärt,
Contant då mitt hjerta jag gifwer.
Och nog måtte detta så högt vara värdt,
Och då mera tacksam jag blifwer.

Kamrern.

Befinna nu sig då, min skönaste Vän!
Hvad hon eller jag har, är lika,
Ett löfte skall vi blifwa och välsignelsen
Skall göra oss sålla och rika.
Jag eger salopper och kjolar och mer,
Allt efter min afidna makt.
Och alla dess ringar jag nu henne ger,
Att må hon dem icke förfäla!
Och brången har jag väl tre fyra par
Med stenar både röda och gröna,
En snusdos af skoldrabb med perlor så rar,
Och balsledjor långa och sköna,
Ett silfverstrin fullt utaf dylika fram,
En Kung kunde ge åt sin makt,
Jag har ännu mer, om jag söker det fram,
Som torde min engel nog smaka.

Charlotte.

Hu! brång infattadt i rödt och i grönt,
Hvem brukar väl det nu för tiden?
Nej, jag vill ha allting på modet och skönt,
Ty eljest man intet blir tiden.

Kamrerens uttjwade saliga Fru
Med heder har kostan och släpet.
Beware mig Gud från att bruka det nu;
Sätt på Resolancen det släpet.

Kamrern.

Må gör intet spe af min saliga Fru,
Och håll henne ej för spektakel,
I skönhet hon war lika wacker som du,
Och, tyck-skadd, hon war som en Rafael.

Charlotte hwistande till Mostern.

Hvad angår det mig, hurudan hon såg ut?
Nej! Moster, han är för odräglig;
Jag spår uti andanom, att innan slut
Min plåga skall bli outhäglig.

Mostern med hög röst.

Kamreren har rätt, alldrasötaste Du!
Han vill åt din Enkeltid spara,
Och om jag skall råda dig uppriktigt nu,
Det wore att Ja-Ordet swara.

Mostern hwistande till Charlotte.

Hvad gammalt är kan du ju stänka åt mig,
Nog ger Kamreren dig Ripper.
Och kanske att tiden nog snart gynnar dig,
Så att du den trå-guden slipper.

Kamrern.

Aj we! hur jag plågas! den värsta passion;
Min stenpassion drar mig åt döden,
Det värker och swider långt upp uti ron:
O mera än grusliga öden:
Haf medömkan med mig, min skönaste Vän!
Det skulle wist lindra min smärta,
Jag tror att den såkraste kuren är den,
Om hon wille ge mig sitt hjerta.

(gråtande.)

Den gyllene tiden jag nu förutser,
Som till hennes framtid skall komma:

Snart skulle hon falla i barnsängen ner,
Välsignad med barn och med blomma;
Och jag, som en lyttlig och ömsinnad far,
Vill henne på händerna bära;
Gif nu från sitt hjerta ett önskeligt svar,
Om hon vill mig detta förådra!

Mottern.

Nu, kära Charlott, gif då Herren ditt Ja,
Och låt nu bli längre att tväla;
Och du skall så se att allt skall gå bra,
Som barn ska vi alla tre leka.

Charlotte.

Må väl då, på Motters inrådan jag vill
Witt Ja åt Kamreren nu gifwa,
Men denna artifel jag lägger dertill,
Att han ej för snål måtte blifwa;
Och att han besinnar att jag än är ung;
Och att han med tvång gör min lefnad ej tung;
Lyfrihetens värde jag känner.
Och att jag får åta ut efter behag
Och slippa att höra Moraler,
Och att han vill göra sig det till en lag,
Att ej hålla tal om Rivaler.

Kamreren.

Nej, ängla-Charlott, hvad ditt öga vill ha,
J nipper och kläder med mera,
Skall du efter eget godtycke få ta,
Och jag skall allt väl contanterå.

Nu skedde enöfning med all tillförligt,
Och tjust var den kärliga Glaswen,
Och tyflet har sagt, att hans äktenkaps-pligt
Snart drog honom neder i grafwen.